

Sunnuntai 7.7.2013
Päätösseurat 14:00
Elisa Varkemaa

Keskellä Pohjois-Konneveden suurinta selkää on pieni saari. Minä istun kivellä saaren rannassa ja katselen maisemaa. Maisemaa, joka on minun sieluni maisema. Tiedän, että sukuni on asuttanut tämän järven rantoja useiden satojen vuosien ajan. Mietin, että voiko se olla geeneissä, että jokin maisema on niin tuttu, niin rakas, niin oma. Esi-isäni ja äitini ovat katsoneet tätä samaa järvenselkää vähän eri puolilta. Tämän järven rannoille he ovat raivanneet pienet peltonsa, tästä järvestä he ovat pyytäneet kalaa ravinnoksi, tässä järvestä he ovat huuhtoneet pyykkinsä. Tämän järven yli he ovat soutaneet riiuureissuille ja tässä järvestä heidän lapsensa ovat oppineet uimaan. Tämä järvi on minun sukuni järvi, tämä on minun järveni. Kun minä ajattelen edesmennyttä isääni, minä näen hänet juuri tässä maisemassa, veneen perässä, verkoille menossa, onnellisimmillaan.

Ja kuitenkin minä olen vaihtanut maisemani toiseen. Jättänyt taakseni sukuni asuinseudut, laittanut oman kotini ihan muualle. Toki minun järveni on lapsillenikin tuttu, ehkä tavallaan tärkeäkin. Kyllä he ovat siellä kulkeneet, sitä katsoneet, kesällä ja talvella. Mutta juurensa he kai kasvattavat kuitenkin toisiin maisemiin. Eivät kannata tätä maisemaa mukanaan samalla tavalla kuin minä. Sillä minulla se on mukana, aina. Esi-isieni ja -äitieni maisema. Ja kun minä katson sitä maisemaa järvenselän yli, se näyttää aika tavalla samalta kuin on näyttänyt satoja vuosia. Metsähakkuut ovat tehneet joitakin koloja taivaanrantaan ja muutamat mastot mäkien päällä kertoo ajasta jota elämme nyt. Mutta muuten minä näen saman maiseman, mitä ennen minua eläneet ovat katselleet. Mutta mitä he mahtoivat miettiä tätä maisemaa katsellessaan? Voinko tavoittaa jotain myös heidän mielensä maisemasta, sitä miten he katsoivat maailmaa? Mitä he ajattelivat elämästä ja kuolemasta? Mikä heille oli tärkeää? Mikä heille oli pyhää? Mikä oli heidän elämänsä perimmäinen turva? Mikä heitä kannatteli silloin, kun heillä oli vaikeaa? Mietin itseäni ja elämäni, sitä maisemaa josta minä tulen ja jota kannan mukani. Mietin sitä perintöä, mitä olen saanut omilta esivanhemmillani, noilta tavallisen juureilta savolaisilta talonpojilta. Mitä siitä haluan ja pystyn välittämään omille lapsilleni? Millainen lenkki minä olen sukupolvien ketjussa, joka liittyy yhteen ennen eläneet ja tulevat sukupolvet?

Vesi tutussa kotijärvestä välkehtii kirkkaampana ja kauniimpana, kuin mikään vesi missään koskaan. Tämän minun sukuni on aina tiennyt. Mutta vesi myös liittyy sukupolvet yhteen vastaansanomattomalla tavalla. Pyhän kaste on liittänyt meidät uskon salaisuuksiin sukupolvi toisensa jälkeen. "Tähän uskoon ja kaikkien sen lupausten omistamiseen kastamme nyt tämän lapsen". Nämä sanat olen lausunut kolmisensataa kertaa, kun olen työssäni seurakuntapappina kastanut lapsia. Nuo sanat sanotaan uskontunnustuksen lausumisen jälkeen, ja minulle se on kastejuhlan merkityksellisin kohta: "Tähän uskoon ja kaikkien sen lupausten omistamiseen". Jotenkin samaa kieltä minulle puhuvat myös paljon käytetyt Martin Lönnebon rukoushelmet, joiden kasteen helmen rukous kuuluu: "Kasteessa ristinmerkkinä piirsit minuun sanasi: Sinä olet minun. Minä en milloinkaan hylkää sinua".

Vesi on liittänyt meidät yhteen. Se on luomisen vettä, vedenpaisumuksen vaarallista vettä, vettä jonka läpi kansa kulki vapauteen. Se on Jeesuksen kasteveettä. Se on vettä, jossa minut kastettiin. Vaikka minä olen jättänyt kotirannat taakseni, vesi on liittänyt minut niihin sukuni jäseniin, jotka näitä rantoja asuttivat. Meidät on kastettu samaan uskoon ja kaikkien sen lupausten

omistamiseen. Maailma ympärillä on muuttunut, ja minun mieleni maisema on monella tapaa toisenlainen kuin esivanhempieni muutama sukupolvi sitten. Uskokin näyttäytyy minulle ehkä toisella tavalla kuin heille. Ei meidän uskomme varmaan aina ole ollut mitenkään erityisen vahvaa eikä siitä ole tarvinnut paljon puhua. Mutta Jumalan lupauksen varassa on eletty ja kuoltu. Niihin lupauksiin on ripustauduttu silloin, kun elämä on riistänyt jotain kallisarvoista. Vähäisin niistä lupauksista ei ole se, mikä koskee iankaikkista elämää. Sen varassa on hyvästelty monta rakasta. Me jokainen olemme kantaneet sitä uskoa ja niitä lupauksia, johon meidät on kastettu, kukin omalla tavallamme. Mutta Jumalan lupaukset ovat pysyneet samoina, ja niitä kannan mukana myös minä. Niiden lupauksen kantamana minä, maisemaa vaihtanut, saattelen omia lapsiani elämään. Me kannamme kuitenkin mukana jotain samaa, minä ja minun lapseni.